

A repülőtérről

Az idei őszi első „londoni levelének” nemcsak azért adtam a fenti címet, mert a nagyhíru heathrowi repülőtérről szól, hanem azért is, mert ott írtam — rögtön megérkezésem után — a hatalmas várócsarnokban, jövő-menő embertömeg zivajában, percenként (vagy félpercenként?) érkező-induló lökhajtásosok dübörgése, sivitása közepette. S azt is hadd mondjam el előljáróban, hogy miért is ültem neki a levélíráshoz még ott a repülőtéren, alig pár perccel a leszállás után.

Úgy tudtam, hogy ez alkalommal senki sem fog várni a ménkű nagy repülőtéren (a területé nyolc négyzetkilométer, három hatalmas várócsarnoka van, az irányítóépületekről, raktárakról nem is beszélve), így aztán már előre elhatároztam, hogy most szétnézek itt egy kicsit, mert ilyen helyen mindig akad látnivaló, amiről érdemes tájékoztatni a hazai olvasót.

Persze, erre a „reptérnézésre” csak azután kerülhetett sor, amikor már túl voltam az ügy hivatalos részén, az útlevel- és vámvizsgálaton. Szerencsére az egész nem tartott három-négy percig. Az útleveles („immigration officer”-nek titulálják hivatalosan) meglegedett mosoly keretében nyugtázta, hogy két évvel ezelőtt is ő „fogadott” Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának földjén, s szinte kérdés nélkül vezette be útlevelembe az egyéves tartózkodási engedélyt. A vámnál még egyszerűbb dolgom volt. Nemrég vezették be azt az újítást, hogy akinek nincs elvámolni valója, az egyszerűen kísétál a zölddel jelzett kapun. (Akinek van, az a „piros kapuhoz” vándorol, ahol aztán szigorú vámtisztviselőkkel kell szembenéznie.) Gondolatban kofferem mélyére néztem, s emelt fővel távoztam a zöld kapun keresztül...

A váróterem fotocellákkal működő ajtaja szépen kitért előttem; megkértem a hordárt, kerítsen egy megőrzőfülkét csomagjaim számára, s már szaladtam is fel a kilátó erkélyre, hogy alaposan szemügyre vegyem ezt a repülőtér-óriást.

Még a II. világháború idején épült katonai reptérnek. London délnyugati csücskében, jó 25 kilométerre a város központjától. 1946-ban vették át polgári célokra a királyi légierőtől, s négy-öt év alatt a világ legforgalmasabb repülőtérévé fejlesztették. A nyári hónapokban naponta 650 gép száll le (illetve fel) a heathrowi repülőtéren, ami azt jelenti, hogy óránként 40 gép érkezik vagy indul a London Airporton. (Éjszakai forgalom — a környék nyugalma érdekében — nincs.) Évi utasforgalma meghaladja a tizenegymilliót.

Ilyen nagyarányú forgalom számára persze a régi katonai repülőtér nemigen lett volna alkalmas: így aztán kibővítették a kifutópályákat (jelenleg öt van, hosszúságuk 13 kilométer), s ezek most csillag alakban húzódnak a központi épületek körül.

Vagy negyed órát álldogáltam a szélfúttá teraszon, de azt hiszem, fél óra is kevés lenne ahhoz, hogy felsoroljam, hányféle légitársaságnak hányféle gépe érkezett-indult szemmel szinte követhetetlen gyorsasággal: az amerikai Panam kék-fehér óriásait az angol BEA pirosszárnyú Tridentjei követték, az Air France gépeit a nyugatnémet Lufthansa négy-motorosai...

A teraszon marcona, katonás kinézetű urak jelentek meg, vizsla szemekkel fürkésztek végig a bámészkodókat: Aha! Itt a biztonsági szolgálat, nyilván izraeli gép érkezését akarják biztosítani esetleges merénylet ellen...

Jobbnak láttam lekotródni a teraszról, meg különben is miért ne nézzek körül a váróteremben is — gondoltam. Nem hiszem, hogy akad a világnak olyan nációja, amely ne képviseltette volna magát a várócsarnok bábéljében: mexikóiak és japánok, brazilok és ausztrálieiak, lengyelek és spanyolok hullámozottak fel-alá a pompás üvegpalotában. Nő és a stewardessek! Egyenruhák kimeríthetetlen változatossága: az angol repülőtársaságok légikisasszonyai szolid fekete egyenruhát hordanak, katonás kis sapkával, az izlandi Loftleidir stewardessei világoskék kosztümmöt, kackiás kalpagocskával, az Alitalia olasz szépségei elefántcsontszínbelen, a TWA hölgyei pedig téglapirosban pompáznak...

Megfelelő kárörömmel mulattam magamban azon, hogy itt mindenki tanácstalan; még a tapasztalt, világot járt utasok is háromszor-négyszer odafurakodnak az információs fülkékhez, s kérdezősködnek az indulási időkről, poggyásról, vámról meg a jó ég tudja, miről. A szolgálattevő hölgyecskék — szőke-barna-fekete fűrtjeik körül a mindentudás glóriájával — készségesen, mosolyogva felelgetnek... „Hm” — gondolom magamban — „kérdezni kellene valamit, csak úgy heccből, attól a szőke leányzótól (pont olyan, mintha valamelyik Gainsborough-portréről lépett volna az információs fülszoba irásztala mögé)”.

Elhatározás — tett:

— Mondja, nem vár valaki egy Pálfi nevű utasra Magyarországról? (Úgyis tudom, hogy nem vár senki.)

Szemével végigfutja az előtte fekvő papírlapot:

— Pi, éi, el, ef, váj — betűzi a nevem. — De igen... már háromszor mondtam be, hogy várják a British Counciltől... Erre tessék...

Irulva-pirulva mutatkozom be a British Council tisztviselőjének: jó másfél órát várahoztattam... De még ő sajnálkozik — rajtam, hogy elkerülvén egymást, nyilván, kellemetlen, aggodalmas percekkel kellett átélnem a heathrowi dzsungelben. Ilyenkor mit lehet mondani? Udvariasan elmormogok valami mentegetőző frázist (szerencsére van belőlük elég Shakespeare és Milton nyelvében); s amíg az illető elvonul, hogy előkerítse a hatemeletes autópark valamelyik zugában rejtőző kocsiját, szépen visszaülök ahelyemre, és nyugodtan befejezem ezt a „Londoni levelet”...